

Расходката ми държѣ два три часа, часове жестоки. Да бѣде измѣчванѣ нѣкой отъ бычѣтъ на животѣтъ на дивытѣ —гладѣтъ, въ срѣдѣ величіето и изобиліето на цивилизаціѣтъ, то е до колкото можете да си въобразите тежко. Человѣкъ полу-дѣва тогазѣ като да ся е билъ съ тигрицѣ, койѣто го и раскъсва въ срѣдѣ едно безбройно множество зрители на позорицето. На този часъ разны размисли едно по друго възлѣзвахъ въ главѣтъ ми. Е; казувахъ на умѣтъ си, гладѣтъ не е суха дума! но има болѣсть която носи това име, и има челоуѣци създанія Божіи, обыкновенно и почти всякой день измѣчвани отъ тѣзи лошѣ болѣсть, отъ койѣто страдамъ азъ, сега, единъ день само и то случайно. Но колко ли други таквизѣ челоуѣци има които освѣнѣ гладѣтъ ще да има да ги измѣчватъ и други страданія, които азъ още не осѣщамъ! Единственыйтъ челоуѣкъ когото азъ отъ всичко друго по-обычамъ на този свѣтъ е, сестра ми, ахъ, добръ че тя поне не участвува въ тѣзи моѣтъ болѣсть; виждамъ любезното ѣ лице честито, румяно и засмѣно. Но онѣзи които не страдатъ самы, онѣзи които чуватъ раздрающійтъ утробѣтъ имъ гласъ какъ го повтарятъ устны любезны и трепещущы, онѣзи коихъ-то очакуватъ въ помръзнѣлытъ имъ колибы усърнѣлы съпругы и дѣца прилѣднѣли!... О, горкытъ!... Свята милостыне!

Това като прѣговаряхъ въ умѣтъ си не смѣяхъ